

han efter den lille Mand, der forsvandt forbi Lygten under Uret og ind i Grønnegadekvarteret.

Saa gik han langsomt den lange Vej ud til Frederiksberg. Klokken var over ni, da han naaede hjem. Han tændte ikke Lys. Vilde heller ikke gaa i Seng. Han satte sig ved sit Bord med Hovedet i sine Hænder og blev siddende saaledes i Mørket den halve Nat næsten uden at røre sig.

— — Den næste Formiddag gik han ind til Eberhard, og Broderen lettede ham ikke den vanskelige Tilstaaelse. Han sad tavs med tillukket Mine og sparede ham ikke for en eneste Oplysning. Han nægtede dog ikke at hjælpe. Kun vilde han ikke høre Tale om nogen Slags Kavtion, og desuden ønskede han at overveje Sagen nøjere og raadslaa med de andre Søkende, idet det jo — som han udtrykte sig — vilde være naturligt og mest i Forældrenes Aand, om Laanet blev ydet ham af dem alle i Forening.

Per forsøgte ingen Indvending. Han var med eet bleven saa underlig ligegyldig for det hele. Den Fred og livsalige Opløftelse for Sjælen, han havde ventet sig af sin Underkastelse, mærkede han intet til. Tværtimod. Han syntes, at han aldrig havde følt sig mere nedslaaende tom, mere forladt af alle gode Magter end netop i dette Øjeblik.